

РЕШЕНИЕ

№ 1512

гр. София, 21.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 21.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **11333** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба вх. № 27748 от 20.12.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 34 872 от 02.12.2011 г. по описа на СДВР, подадена от А. Л. Д., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. А, ет.1, ап.2 срещу Заповед рег. № з – 13035 от 18.11.2011 г. на директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание “уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител в МВР, поради извършени деяния несъвместими с етичните правила за поведение, посочени в т. 7, т. 12 и т. 13 от раздел I и т. 31 и т. 33 от раздел III от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата и представляват тежко нарушение на служебната дисциплина.

В жалбата се твърди, че атакуваната заповед е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗМВР и при несъответствие с целта на закона. Инвокират се съображения, че дисциплинарно наказващият орган не е съобразил своите компетенции по отношение на чл. 227, ал.1, т.1 от ЗМВР, а именно тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание уволнение са осъждане за умишлено престъпление от общ характер или лишаване от право да заема държавна служба. В тази връзка оспорващият твърди, че обжалваната заповед е издадена при неправилното и необосновано позоваване на чл. 227, ал.1, т.7 и т. 10 от ЗМВР, защото визираните изпълнителни деяния са именно предмет на доказване по образуваното

срещу него наказателно производство, както и че то поглъща дисциплинарната отговорност в наказателната. Твърди се, че заповедта на директора на СДВР е немотивирана, поради което се нарушава правото му на защита. В хода на съдебното производство А. Д. редовно призован не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата, предлага същата да се уважи по изложените в нея аргументи и да се отмени оспорения акт.

Ответникът – директора на Столична дирекция на вътрешните работи редовно призован се представлява от процесуален представител – юрк. Б. с пълномощно по делото, която оспорва жалбата, моли същата да се отхвърли, тъй като жалбоподателят е бил задържан за срок от 72 часа и му е повдигнато обвинение за извършеното престъпление от НК за приемане на дар, което е нарушение на Етичния кодекс. Допълнително акцентира, че действията му са станали обществено достояние.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. Л. Д. е заемал длъжността младши автоконтрольор I – ва степен в 03 група “Контролни полицейски пунктове” в сектор “Престъпления по пътищата” при СДВР, категория “Е” – I – ва степен, видно от приложената по делото кадрова справка рег. № 676/04.11.2011 г.

Със заповед рег. № 3 - 10651 от 29.09.2008 г. на директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя Д. и е открито дисциплинарно дело във връзка с постъпили данни, отразени в предложение рег. № я – 41555 от 28.09.2011 г. и писмо с вх. № 26580 от 20.09.2011 г. от дирекция “Вътрешна сигурност” – МВР, за това, че на 27.09.2011 г. след проведени действия на СГП по пр.пр. № 4-2570/2011 г., ДП № 18-П/2011 г. на Следствен отдел при СГП А. Д. е задържан, наложена му е мярка за процесуална принуда “Задържане под стража” за срок от 72 часа и му е повдигнато обвинение по реда на чл. 302, т.1, пр. Предпоследно вр. чл. 301, ал.1, пр.1 и 2, ал. 2 вр. чл. 26, ал.1 вр. чл. 20, ал.2 от НК – приел дар, който не му се следва, представляващо тежко нарушение на служебната дисциплина, за което на основание чл. 224, ал.2, т.1 и т.4 и чл. 227, ал.1, т.7 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР – деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата.

За дисциплинарно – разследващ орган е определена комисия от четирима служители на СДВР от отдел “Охранителна полиция” и “Човешки ресурси”, която да проведе дисциплинарното производство и да изготви становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на жалбоподателя.

По делото е приложена обобщена справка рег. № Я 23876/07.11.2011 г., с която в резултат на извършена проверка е установено, че в СДВР е заведена справка с рег. № я – 41655/29.09.2011 г. от главен инспектор В. И., началник на сектор “Престъпления по пътищата” – СДВР относно задържани служители от 03 – та група “КПП” на сектор “Престъпления по пътищата”, от същата е видно, че на 27.09.2011 г. по разпореждане на зам. директора на СДВР е извикан състава на 03 група “КПП” в салона на СПС – ГДОП, където служителите са запознати с проведеното съвместно мероприятие на дирекция “Вътрешна сигурност” – МВР, СДВР и СГП. След което на основание чл. 302 от НК във връзка с чл. 301 от НК е задържан жалбоподателя, заедно с още 16 негови колеги.

С вх. № я-26580 от 28.09.2011 г. в СДВР е постъпило писмо от директора на дирекция “Вътрешна сигурност, от което се установява, че във връзка с проведени действия по

разследване от СГП по пр.пр. № 4-2570/2011 г. на СГП, ДП № 18 – П/2011 г. на СО на СГП, на територията на [населено място] са задържани 17 полицейски служители от СДВР. По отношение на същите са повдигнати обвинения по реда на чл. 219, ал.2 от НПК, за извършени престъпления по чл. 302, т.1 пр. предпоследно вр. чл. 301, ал.1, пр. 1 и 2 вр. чл. 26, ал.1 вр. чл. 20, ал.2 от НК. С постановление на зам. градския прокурор Р. В. на служителите е наложена мярка за процесуална принуда “Задържане под стража за срок от 72 часа” до внасяне на искане за постоянна мярка “Задържане под стража” на 30.09.2011 г. Един от тези служители е и настоящият жалбоподател А. Д..

В хода на дисциплинарното производство на основание чл. 234, ал.1, т.2 от ЗМВР е предложено държавният служител временно да бъде отстранен от длъжност, тъй като служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. Като допълнителен аргумент е посочено, че не може да изпълнява служебните си задължения, тъй като е с взета мярка за процесуална принуда “Задържане под стража” за срок от 72 часа.

В средствата за масова информация и електронните медии на 27 и 28.09.2011 г. са отразени горепосочените събития. Публикувани са статии във вестници 24 часа, Т., Монитор, Банкер, Т., както и в електронните им аналози, като по този начин деянието е станало обществено достояние, с което държавните служители не са опазили доброто име на институцията, която представляват и с поведението си са допринесли за изграждане на негативен образ на МВР.

С рег. № я - 41687/29.09.2011 г. в СДВР е депозиран рапорт от А. Д., с който моли да бъде освободен от служба в МВР по собствено желание. Тази молба е отказана на основание чл. 245, ал.8 от ЗМВР, тъй като служебното правоотношение не може да бъде прекратено в случаите по ал. 1, т.2, т. 4, т. 13, т. 14 и т. 15 от чл. 245 от ЗМВР при образувано дисциплинарно производство по чл. 230, ал.1 от ЗМВР.

На 30.09.2011 г. дисциплинарно разследващия орган е посетил следствения арест на “Национална следствена служба”, находящ се в [населено място], [улица], където оспорващият А. Л. Д. е запознат със заповед рег. № з – 10651/29.09.2011 г. за образуване на дисциплинарното производство, което обстоятелство собственоръчно е отразил върху заповедта. Разяснено му е правото да бъде подпомаган в защитата си от служител на МВР.

В хода на проверката с поканата рег. № 20486 от 30.09.2011 г. е поканен да даде писмени обяснения по случая в срок до 04.10.2011 г., 13,30 часа (чл. 229, ал.1 от ЗМВР). На 04.10.2011 г. жалбоподателят се е явил пред комисията и е дал обяснения, приложени към протокол с рег. № 20814 от 04.10.2011 г.

В писмените си обяснения оспорващият отрича да е извършил визираните в заповедта деяния, като заявява, че е лишен от възможността да ангажира застъпник, който да го представлява пред комисията и не му е дадена възможност да бъде представляван от адвокат. Изрично е посочено, че по образуваното срещу него наказателно производство, ако разгласи каквато и било информация без разрешение на прокурор ще извърши престъпление.

С рег. № я – 44605 от 13.10.2011 г. от комисията е изпратено писмо до директора на Национална следствена служба, с искане за предоставяне на информация относно не приключили досъдебни производства спрямо А. Д.. Отговорено е с писмо вх. № я – 3966/25.10.2011 г., според което в Централизираната информационна система на следствените служби единствените данни за жалбоподателя са свързани с досъдебното производство, заради което е водено процесното дисциплинарно производство.

С писмо рег. № я – 44603 от 13.10.2011 г. на дисциплинарната комисия, адресирано до директора на дирекция “Вътрешна сигурност” – МВР, е поискано предоставяне на заверени копия от протоколи за разпит на свидетел и писмени сведения, обвинителни актове, както и други доказателства, имащи отношение към случая. Отговорът е обективиран в нарочно писмо вх. № я – 39799 от 26.10.2011 г., с който комисията е уведомена, че дирекция “Вътрешна сигурност” не съхранява материали и копия на протоколи за разпит, писмени сведения и обвинителни актове на жалбоподателя, като в хода на предварителната проверка по отношение на полицейския служител са докладвани и изпратени на СГП по компетентност за приобщаване към пр.пр. № 4 – 2570/11 г. на СГП и ДП № 18 – П/2011 г. на СО и СГП.

Във връзка с воденото дисциплинарно производство и на основание чл. 246, ал.1 от ППЗМВР за налагане на дисциплинарното наказание спрямо виновен служител, с писмо рег. № я – 47121 от 26.10.2011 г. от комисията до директора на Дирекция “Вътрешна сигурност” – МВР, с молба е изискана справка относно извършител, място, време и обстоятелства, при които А. Д. е извършил деяния, констатирани при проведените ОИМ. С вх. № я – 40523/28.10.2011 г. е получен отговор от дирекция “ВС” – МВР, от който се установява, че на 30.08.2011 г. СГП е образувала ДП № 18 – П от 2011 г. по описа на СО при СГП, пр.пр. № 4 – 2570/2011 г. на СГП за извършено престъпление от неизвестни длъжностни лица по чл. 302, т.1, пр. предпоследно и т.2 вр. чл. 301, ал.1, пр.1 и 2, алт. 1 вр. чл. 26, ал.1 от НК.

В хода на разследването на ДВС – МВР на основание чл. 196, ал.1, т.6 от НПК е възложило да бъдат извършени действия, свързани с разкриване на престъплението, за което е повдигнато обвинение на жалбоподателя, а именно по отношение на КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала “Т.”, от южната страна по посока П., срещу хотел “Черната котка” [населено място] да бъдат приложени СРС с цел установяване на данни за извършено престъпление от общ характер. Изразяващо се в това, че в периода от 26.08.2011 г. -11.09.2011 г. на посоченото място като длъжностно лице от категория “Е” – I степен, полицаи, младши автоконтрольор I степен при СДВР, сектор “Престъпления по пътищата”, група 03 КПП е поискал и приел дар – различни суми пари от водачи на моторни превозни средства, за да не извърши действия по служба, произтичащи от задълженията му, регламентирани с чл. 58, чл. 4, ал.1, т.1, пр.2 от ЗМВР.

Съгласно заповед рег. № з- 12031/28.10.2011 г. на директора на СДВР, срока за провеждане на дисциплинарното производство по чл. 230, ал.2 от ЗМВР срещу А. Д. е удължен с 30 дни, като е потвърдено временното му отстраняване от длъжност.

На 01.11.2011 г., жалбоподателят е запознат срещу подпис със заповед рег. № з – 12031 от 28.10.2011 г., като собственоръчно върху нея декларира, че е получил копие от същата.

Жалбоподателят е депозирал писмено възражение рег. № я 32474 от 10.11.2011 г. във връзка с запознаването му с изготвената справка с рег. № я – 23876 от 07.11.2011 г. Върху това възражение в горния ляв ъгъл е поставена резолюция “Не приемам възражения”, дата 18.11.2011 г. и подпис.

В хода на настоящето производство са приети като писмени доказателства допълнително представените с административната преписка и допълнително изисканите от съда. От страните не са ангажирани други писмени и гласни доказателства независимо, че с определението за насрочване е разпределена доказателствената тежест между страните и са им дадени указания, че за

благоприятните относно тях факти и обстоятелства могат да ангажират такива.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена в законоустановения 14 дневен срок, чието спазване се обуславя от датата на връчване на оспорения административен акт – 21.11.2011 г., като съдът е сезиран на 02.12.2011 г. с депозираните ѝ пред административния орган. По тези съображения е процесуално допустима и като подадена от правно легитимирано лице.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

По делото не се спори, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган – директора на Столична дирекция на вътрешните работи и в предвидената от закона форма – чл. 246 от ППЗМВР, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно – производствените правила, като същият е съобразен с целта на закона с оглед събраните към онзи момент доказателства, но немотивиран.

Не е спорно, че е спазена процедурата по издаване на обжалваната заповед, съгласно изискванията на ЗМВР и ППЗМВР. Не се спори и че административният акт е издаден при спазване на установените в чл. 225, ал.1 от ЗМВР срокове – дисциплинарните наказания се налагат в срок от два месеца от откриване на дисциплинарното нарушение и не по-късно от една година от извършването му.

Спорно по делото е дали са налице материално правните предпоставки за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание “уволнение”. Видно от посочените правни норми в обжалваната заповед на А. Д. е наложено това наказание на основание чл. 224, ал.2, т.1 и т. 4 и чл. 227, ал.1, т.7 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т. 4 от ППЗМВР. От словесното съдържание на тези разпоредби се установява, че държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в този закон наказания, а самите нарушения могат да се изразяват в неизпълнение на служебните задължения и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Като е посочено, че за тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание уволнение, са и превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица; извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение, както и че дисциплинарно наказание "уволнение" се налага в случаите, посочени в чл. 227, ал.1 от ЗМВР, а за други тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР, които са несъвместими с оставането на служба в МВР и за които също се налага дисциплинарно наказание "уволнение", са деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата.

В оспорената заповед е посочено, че държавният служител с действията си е нарушил т.7, т.12 и т. 13 от раздел I и т. 31 и т. 33 от раздел III на Етичния кодекс за поведение на държавните служители. След извършена служебна проверка на посочените нарушени норми на Етичния кодекс, съдът констатира, че в заповедта не е посочено коректно системното им място, тъй като се цитираните точки се намират в глава Втора “Общи правила за етично поведение на държавния служител”, раздел I “Поведение и облик на държавния служител в обществото” и раздел III “Неподкупност и поведение, недопускащо прояви на корупция”. Така допуснатият пропуск е несъществен и не може да се определи като съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на Д.. От тяхното съдържание се установява, че държавният

служител пази доброто име на институцията, която представлява;изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия; не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта; държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел и че недопуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси.

С цел мотивиране на оспорения акт, както и на посочените в него нарушени норми на Етичния кодекс и ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган е цитирал нормите на НК, които описват състава на престъплението, за което е повдигнато обвинение на жалбоподателя, както и самото обвинение, а именно, че за периода от 26.08.2011 г. – 11.09.2011 г. г. на територията на [населено място], КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала “Т.”, от южната страна по посока П., срещу хотел “Черната котка” [населено място], е поискал и приел дар – различни пари от водачи на моторни превозни средства, които не му се следват, за да не извърши действия по служба. Квалификацията на така описаното обвинение е, че жалбоподателят е нарушил чл. 320., т.1, пр. Предпоследно във връзка с чл. 301, ал.1, пр. 1 и 2, алт. 2 вр. чл. 26, ал.1 във връзка с чл. 20 , ал. 2 от НК.

Новелата на посочените разпоредби предвижда, че за подкуп, извършен от лице, което заема отговорно служебно положение, включително полицейски орган, който поиска или приеме дар, която не му се следва, за да извърши действие по служба. Деянието представлява продължавано престъпление, тъй като са налице две или повече деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление, са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, в качеството на извършител (лицето, което участва в самото изпълнение на престъплението).

Настоящият съдебен състав на АССГ намира за основателните възражения на жалбоподателя, че е нарушеното правото му защита, тъй като не е посочено конкретно и точно в какво се изразява извършеното от него нарушение. На първо място следва да се посочи, че периодът на дисциплинарното нарушение е посочен от 26.08.2011 г. – 11.09.2011 г. без определено време, през което е извършено, защото за тези 15 дни А. Д. освен, че е изпълнявал служебните си задължения, които в структурата на МВР често са на смени – 8 часа, 12 часа или 24 часа. Това обстоятелство се потвърждава от Заповед рег. № 3 – 3941 от 12.04.2011 г. относно организация и управление на силите и средствата от група „КПП” при сектор „ПП” – СДВР, работещи по Околовръстен път,

участъците от АМ „Т., АМ“Х. и пернишко шосе, подписана от заместник директора на СДВР, комисар И. С. (л. 52 – 56). В IV. Решение за организация, осъществяване на функциите, изпълнение на задачите при използване на силите и средствата на група „КПП“, т. 2 Структурна организация на група „КПП“ (л. 53) изрично е посочено, че в групата носенето на службата се извършва в денонощен двусменен график по 12 часа на смяна (дневна смяна от 09,50 ч. до 21,50 часа и нощна смяна от 21.50 ч. до 09.50 часа).

В оспорената заповед липсва такова посочване, което представлява сериозна пречка за разкриване на обективната истина във връзка с вмененото нарушение. На следващо място липсват данни от кои лица, в какви купюри и в каква валута е полученият дар. Тук не са ангажирани данни дали са изземвани такива от служителя, както и дали срещу него е подаван сигнал. В допълнение и за пълнота на изложението следва да се посочи, че също не е извършена конкретизация на спрените от Д. МПС в рамките на служебните му задължения. Такива мотиви липсват както в оспорения административен акт, така и в Становището относно наличие на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на служител в сектор “Престъпления по пътищата” при СДВР, каквато възможност е предвидена в ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на Р. Б..

Именно липсата на такава конкретизация ограничава възможността на съда да прецени дали е извършено нарушение на Етичните правила на служителите в МВР, което да представлява основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание.

На следващо място е необходимо да се посочи, че повдигнатото обвинение на жалбоподателя и вземането му на първоначалната мярка за неотклонение “Задържане под стража” за срок от 72 часа и изправянето му пред компетентния съд за вземане на постоянна мярка “Задържане под стража” не е станало обществено достояние по негова инициатива, тъй като от материалите по делото се установява, че Д. е задържан на 27.09.2011 г. в СДВР, където е бил извикан, т.е. същият не е могъл да се свърже с осведомителните агенции до 30.09.2011 г., когато е било насрочено съдебното производство по реда на чл. 63 от НПК. Информирането на населението за реализираната акция е извършено от съответните пресслужби на участващите в нея държавни органи.

В тази връзка следва да се подчертае, че за настоящия съд не може да намери приложение и ТП № 3 от 07.06.2007 г. на ОС на ВАС, поради липсата на доказателства в производството, че нарушението, за което е наказан жалбоподателят е такова, че е несъвместимо с морала и така да се урони престижа на службата, защото в оспорената заповед се съдържат само твърдения за неговото извършване без наличието на каквото и да е конкретизация. Следва да се посочи, че за съда нерегламентираното получаване на дар от държавни служители с цел да

се въздържат или да се извършат съответни действия във връзка със службата им, само по себе си е укоримо поведение, но когато се налага дисциплинарно наказание за такова деяние следва административният акт да бъде подробно мотивиран, за да се гарантира конституционното право на лицето за защита. Тук следва да се посочи, че дисциплинарно разследващият орган е направил всичко зависещо от него, за да събере необходимите данни относими към производството, но е срещнал отпор от СГП и дирекция “Вътрешна сигурност” - МВР, които не са предоставили необходимата информация.

На следващо място държавният служител е отстранен временно от длъжност със Заповед рег. №з-10631 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР, поради което същият не може да изпълнява задълженията си и няма възможност да препятства наказателното производство.

С оглед изхода на делото и направеното искане за присъждане на сторените съдебно деловодни разноски с депозираната на 29.02.2012 г. писмена защита от адв. В. С., съдът намира, че същите са несвоевременно предявени, а именно след приключване на устните състезания и след даване ход по същество, поради което не следва да се уважават.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3 – 13035 от 10.11.2011 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи за налагане на дисциплинарно наказание “уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител А. Л. Д., ЕГН [ЕГН].

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: